

Bratři a sestry,

když slyšíme tato slova, trochu znejistíme. Pán Ježíš nám tady vlastně rozmlouvá, abychom šli za ním. To nám zní nezvykle. Jak je to možné, vždyť na mnoha místech svoje učedníky volá, aby se s ním neprodleně vydali na cestu! A dokonce se mají zřící všeho a dát ho v životě na první místo. Ale tady slyšíme upozornění - pokud na to nestačíš, pokud nemáš na to, abys za Ježíšem šel, tak raději zůstaň doma.

Ilustrují to dvě podobenství. To první je o staviteli věže. Pustil se zřejmě do velkolepého projektu. Co to asi tady mohlo být? Strážní věž na vinici, nebo nějaké hospodářské stavení? Nejspíše tady půjde o něco velkého. Jenže ten fiktivní člověk si nespočítal náklady. Začal stavět a příliš pozdě zjistil, že na to nemá a že na to nestačí. Místo věže tam stojí jen ubohé torzo. A protože bourat je prý ještě dražší nežli stavět, je to torzo němým svědkem o jeho nekompetentnosti. Stavitel je nyní terčem posměchu. A to je obrovská potupa a ponížení.

To druhé podobenství nese prakticky stejný důraz, jen z jiného oboru, a sice vojenství. Král táhne do bitvy. Ale aby si mohl být jist, že svého protivníka přemůže, musí analyzovat, počítat, dobře vážit zdali opravdu vytáhnout. Musí být prvotřídní stratég. A pokud usoudí, že na to nemá, je lépe se dohodnout a uzavřít mír. Předpokládá se zde samozřejmě mír čestný a ne ponižující.

Chce nás Ježíš jen takto varovat, že je těžké za ním jít? Že je obtížné být křesťanem? Jak nás to ve skutečnosti mnoho stojí? Že by jedním dechem řekl: Pojď za mnou a současně: Radši nechod', co když na to nemáš, co když neobstojíš, co když při prvních těžkostech odpadneš, co když mě zradíš, zapřeš, opustíš? Co když přece jen usoudíš, že jsi se mnou až příliš nezajištěn? Co když přece jen pocítíš, že chceš sloužit jinému pánu nebo jiným pánům než jsem já? Milí bratři a milé sestry, podle této logiky by přece Mistr Jan Hus, který učil, že máme pravdu bránit až do smrti, určitě nejel do Kostnice, Dietrich Bonhoeffer, který byl nacisty popraven, by buď emigroval nebo se raději podřídil. Podle tohoto podobenství bychom vlastně ani nemohli mít tu smělost nazývat se křesťany.

Ano, dobře víme, jak je cesta následování obtížná. Dobře víme, že to není jen samá radost, jásot a veselí. Dobře víme, že Ježíš nepotřebuje věčně rozjásané učedníky, rychlokvašky, které snadno vzplanou a taky rychle uhasínají. A dobře víme, že žádný projekt, i ten sebekrásnější a sebestřednější, nemůže být založen jen na svatém nadšení, ale musí být promyšlen, musí být přesvědčivý pro ty, kteří jej mají financovat. Ani v běžném pracovním životě nejsme tak naivní, abychom se pouštěli do nejistých podniků. A dobře víme, že jít za Ježíšem nás opravdu něco stojí. Dokonce by se dalo říci, že je to právě naše církev, která na toto právem a často upozorňuje. Odpovídá to nakonec naší tradiční evangelické střízlivosti. Až máme někdy sami ze sebe pocit, že jsme střízliví až příliš, snad až trochu strozí a usedlí. Zdůrazňujeme, a správně, že víra to je cesta, že je to běh na dlouhou trať a že každý běžec se na ní pořádně unaví.

Ale bratři a sestry, i tak je na místě, abychom se i sebe ptali: „Máme na to, abychom šli za Ježíšem? Na co vlastně máme a na co ne?“ V těch podobenstvích se v prvním a vlastně i v druhém případě jedná o lidi, u kterých se ukáže, že na své plány nemají. Nemají na ně ani prostředky ani síly. Když jdeme do důsledků a sledujeme Kristovu vlastní cestu až ke kříži, tak nakonec zůstal sám. Neměl ani jednoho učedníka. A o nějakých rozjásaných a

sebevědomých se už nedá mluvit vůbec. Nezůstal ani jeden jediný a i Petr, který jej následoval nejdál ze všech, stejně taky nakonec svého Pána zapřel.

Ještě nežli si odpovíme na otázku, na co máme nebo nemáme, připomeňme si jednu věc, která je pro pochopení těchto podobenství klíčová. A sice, že sám Ježíš podle nich nejedná. Vždyť třeba ten král v tom podobenství je připraven raději couvnout a být hotov ke kompromisu. Raději umenší svou říši. Ježíš tohle neudělá. On je králem, který vede do Božího království. A s nikým nesmlouvá. Naopak se postaví do cesty Božímu protivníku, který by z něj chtěl co nejvíc urvat pro sebe. Sám podstoupí cestu kříže, sám se nechá zbičovat, poplivat a ztýrat. Neuhýbá ranám, ale nastavuje líce i záda, abychom my Božího království dosáhli. Svůj kalich utrpení vypije až do dna. Kdyby to neudělal, byli bychom ztraceni, byli bychom vydáni nepříteli na milost a nemilost.

A nyní přichází konečně odpověď na otázku, na co vlastně máme. Nemáme na to, abychom šli za Ježíšem, nemáme na to, abychom jej následovali a byli ochotni pro něj nést i těžkosti a mnohou ztrátu. Nemáme ani na to, abychom sami našli cestu do Božího a Kristova království. Nemáme na to, abychom čelili zlu, hříchu, ďáblu. Chybí nám odhodlání i statečnost. Nestačíme na to, je to prostě nad naše možnosti. A záleží jen a jen na tom, jestli si to uvědomíme nebo ne. Jestli si to dovedeme alespoň počítat.

A když si takto sami sobě vystavíme účet, musíme se cítit totálně k uzoufání. Ježíš nám otevírá své království, ale my nemáme na to, abychom tam došli. Ale pakliže toho Božího království nedosáhneme, pak to znamená odloučenost od Boha. Jak z toho ven? Jedině tak, že se spolehneme na toho, kdo je silný a mocný, kdo stačí na to, aby nás do svého království přivedl. Kdo má dost sil na to, aby se postavil protivníku, který nás chce od Boha odloučit. A to je právě Kristus. Moderní výklady se kloní k takovému chápání těchto podobenství, že je Ježíš vztahuje na sebe. Jestliže říká, že slabší má vyjednávat a smlouvat s protivníkem a finančně slabší ať radši nestaví – a přesto sám - obrazně řečeno - s ďáblem nevyjednává a staví - buduje společenství svých věrných, pak tím říká vlastně toto: „**Já jsem si počítal, že nejsem ten slabší. Já na to mám.**“

Ne my, ale Ježíš Kristus má na to, aby nás zachránil, dovedl na hostinu v království svého Otce. On ví, do čeho jde. Už je na cestě do Jeruzaléma, kde ho čeká kříž. A přesto neuhýbá. A smíme se odvážit jít za ním, a třeba i cestou kříže, ale ne proto, že si myslíme, že jsme dost dobří a že nakonec zvládneme žít křesťansky a nevyklízet pozice zlému, ale právě proto, že je nám jasné, že na to nestačíme. Nejdeme za ním, abychom byli jako on, ale jdeme za ním právě proto, že takoví nejsme. My jdeme za ním proto, že on je silný a mocný, zatímco my slabí. Jdeme za ním ne přesto, že jsme slabí a hříšní, ale právě proto. Jdeme za tím, který má všechno, kdežto my sami od sebe nemáme nic, jen prázdné ruce. Amen.

Modlitba. *Pane Ježíši Kriste, tvá moc se klene nad naší bezmocí, tvůj pokoj nad naším nepokojem a zmatkem. A jen tvoje žehnající dlaň může naplnit naši prázdnotu. Tak tě prosíme: Ujmi se nás chudých a potřebných lidí, ukazuj směr a ved' nás. Jdeme za tebou Amen.*